

Kamaleonik presenta:

**UN
CUENTO
XINO**

de Thais Buforn

Thais Buforn

Marina Duran

Dirigida per Bernat Muñoz

♥ Fitxa tècnica:

Nom de la companyia: Kamaleonik

Nom de contacte: Bernat Muñoz / Thais Buforn

Telèfon: 669 23 48 05 / 630 21 74 54

Correu(s) electrònic(s): bernatmuga@gmail.com / thaiscrea2@yahoo.es

Pàgina de Facebook: Un cuento xino

Intèrprets: Thais Buforn (DONA) i Marina Durán (NOIA)

Director: Bernat Muñoz

Una obra de: Thais Buforn

Cartell: Thais Buforn

♥ Escenografia i posada en escena:

L'obra transcórrer en un pis totalment buit. Tan sols es necessita col·locar una cortina en una cantonada, on s'amaga una de les actrius en un moment de l'obra.

♥ Necessitats tècniques:

Aquest muntatge és molt senzill en quant a necessitats tècniques. No cal il·luminació especial ni so (excepte si es fa a l'exterior, que sí que seria recomanable algun tipus de microfonia inalàmbrica, de la qual no disposa la companyia).

Foto de l'estrena de l'obra al festival "La cultura va a la font", a la Palma de Cervelló, el 14 de juliol de 2018.

♥ Experiència artística de l'equip

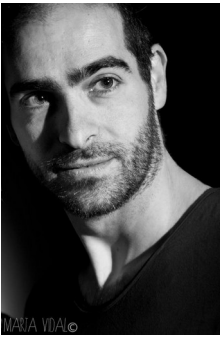
Thais Buforn (actriu, text)

(Barcelona, 1974) Actriu de teatre, cinema i doblatge, formada a l'Institut del Teatre de Barcelona (promoció de 2007). Els seus darrers treballs en teatre han estat "El diván" de B. Muñoz (al Cafè Teatre Llantíol), "El cerdito de oro" de M. Fratti (a Microteatre Barcelona), "Cupi2" de T. Buforn i Franck Espartero (Microteatre Barcelona i Madrid, actualment en gira), "Amort" de M. Fàbregas (també a Microteatre Barcelona) i "Al i Oli" de Neil Simon (Teatre del Raval de Barcelona). Col·labora habitualment com a actriu i presentadora amb Robert Govern, membre de Comediants. A més, també compagina la feina d'actriu amb la de fotògrafa, traductora i escriptora de narracions breus i teatre (ha obtingut diversos premis de narrativa i de dramaturgia).

Marina Durán (actriu)

(Barcelona, 1974) Amb una àmplia formació en interpretació i dansa, ha treballat en teatre en diferents gires escolars en francès i anglès per Espanya, i també en obres en format micro. A la televisió ha treballat en sèries autonòmiques i nacionals, i també en diversos programes com Buenafuente. En cinema també ha rodat diverses pel·lícules i una quinzena de curtmetratges, que han estat premiats o nominats en multitud de festivals.

Bernat Muñoz (director)

(Barcelona, 1974) De formació autodidacta, compagina la interpretació, l'escriptura de guions i la direcció de teatre i de cinema. Com a actor ha participat en sèries ("Cites", "La riera", "Polseres vermelles", "Hospital central"...), pel·lícules ("REC 3", "Codi 60", "Los ojos de Julia"...), i en diverses obres de teatre com "La visita inesperada", "Quan despertem d'entre els morts", "Bodas de sangre" o "El diván", (on també va fer de dramaturg i director, i que va arribar als 4 anys en cartell al Cafè Teatre Llantíol). Ha escrit i dirigit mitja dotzena d'obres ("Let's have a show", "Infidelis", "No entiendo lo que me dices"...), i curts ("Hazme sufrir"). També ha treballat com a adjunt de direcció de Ferran Madico al TNC, Teatro Español i Teatre Zorrilla. Com a autor, va ser finalista al III Premi de Teatre Breu Inicia't 2009 amb l'obra "Caront".

♥ Breu sinopsi

Una agent immobiliària ensenya un pis a una noia hippy que vol començar una nova vida en un lloc tranquil. Però la dona comprovarà ben aviat que les aparences enganyen, i acabarà convertint-se en compradora.

Una divertida crítica a la recerca de la felicitat al preu que sigui.

♥ Text íntegre de l'espectacle

VENEDORA – quaranta anys llargs

NOIA – trenta anys

Una sala buida, excepte per una cortina que sembla que dugui a una petita sala annexa. Entra una dona d'uns quaranta anys, telèfon en mà. La segueix una noia.

VENEDORA

(Al telèfon)

Doncs li dius que ha de ser avui mateix, abans de les dotze. Si no, ja es pot anar acomiadant de la fiança. *(Pausa)* M'és igual, si té dos fills i el marit a l'atur. No som una ONG. Que potser hi va veure les lletres ONG, al cartell de l'entrada, quan va venir a llogar-nos el dúplex? *(Pausa. Sospira.)* Sí, Sandra, hi ha una "O", una "N" i una "G", al nom de la nostra immobiliària "Ochoa, Nadal i Garcia Associats"... Però per separat, maca. Per separat. *(Pausa)* No, no li podem abaixar el preu, per molt que estiguem en època de rebaixes. Si no pot pagar-se un dúplex, que hagués llogat un pis més petit. *(Pausa. Empreyada.)* No em referia a un pis patera, no et posis irònica amb mi. Tu per qui coi treballes?! Això és el que hi ha: o ens paga els dos mesos d'endarreriment avui abans de les dotze, o perd la fiança i se'n va al carrer. Li dius tal qual. No li dauris la píndola, que ens coneixem! *(Penja.)*

NOIA: Com està el pati...

VENEDORA: No n'hi ha, de pati. Això que veus és tot el que hi ha.

NOIA: No, em referia... És igual.

Pausa incòmoda.

VENEDORA

Bé. Com diem nosaltres, és un pis diafan ple de possibilitats.

NOIA: Però... només té una habitació?

VENEDORA: Perquè és un loft.

NOIA: Sense finestres.

VENEDORA: Interior.

NOIA: Un pèl petit.

VENEDORA: Íntim.

NOIA: Ja... Quants metres quadrats té?

VENEDORA: Dotze. Però molt ben aprofitats.

NOIA: És més petit que l'habitació dels trastos de casa mons pares.

VENEDORA: Pel pressupost que ens has donat, està molt bé. Obra nova. Un barri relativament cèntric i segur (també relativamen). Dues línies de metro i cinc d'autobús. Tens un supermercat aprop i una escola a la cantonada.

NOIA: No tinc fills. I no crec que els tingui mai, a no ser que siguin plegables i els pugui guardar en un calaix.

VENEDORA: *(Ignorant el comentari)* Parlant de calaixos, tenim un dissenyador d'interiors que et pot ajudar a optimitzar l'espai. Ha guanyat un premi i tot.

NOIA: No necessito un dissenyador, gràcies. Ja tinc unes quantes idees.

VENEDORA: Com vulguis. *(Mirant el rellotge.)* Què me'n dius? Hi tinc més gent interessada.

NOIA: Té calefacció?

VENEDORA: No cal. Està molt ben aïllat.

NOIA: Sí, aïllat, això sí que ho té. I aire condicionat? A l'estiu, ja se sap...

VENEDORA: No cal. Està...

NOIA: ... molt ben aïllat, sí. Compleix totes les normatives, no? Vull dir... que no veig ni ventilació, ni instal·lacions bàsiques d'aigua, llum, gas...

VENEDORA: Ho té tot, però no ho pots veure, perquè va per dins.

NOIA: I com ho puc saber, que va per dins?

VENEDORA: *(Visiblement contrariada)* Et puc ensenyar els plànols.

NOIA: *(Amb un somriure)* No cal, confio en vostè. *(Assenyala la cortina.)* Allò deu ser el lavabo, oi?

VENEDORA: Sí. *(Pausa breu.)* Mira... Aquest... lloc és ideal per a tu. Em vas dir que buscaves intimitat. Em vas demanar un lloc tranquil, on poder meditar... No vaig acabar d'entendre això de "meditar", ets professora de ioga?

NOIA: *(S'asseu al terra, com si medités)* No. Tothom pot meditar, no cal ser professora de ioga per fer-ho.

VENEDORA: És que no m'ho diu massa gent, això de "meditar".

NOIA: Aquest és un dels grans problemes del món. Si la gent medités més, les coses anirien millor. Per a tothom.

Pausa incòmoda. La Venedora torna a mirar el rellotge.

VENEDORA: Què m'en dius, doncs?

NOIA: *(Amb els ulls tancats)* Necessito un lloc per ser feliç.

VENEDORA: *(S'asseu amb ella, intentant imitar la postura.)* Jo crec que aquí ho podries ser. Molt. Molt feliç.

NOIA: És curiós, tothom parla de la felicitat i ningú no la sap definir.

VENEDORA: *(Li agafa una rampa al peu.)* Bé, potser el que et fa feliç a tu, no em fa feliç a mi. I a l'inrevés. Què? Què m'en dius?

NOIA: Digui'm una cosa. Vostè és feliç?

VENEDORA: Perdona?

NOIA: Es considera una persona feliç? Així, en general.

VENEDORA: *(S'aixeca amb dificultat)* Mira, xata... Em sap greu, però no tinc temps per aquestes coses. Tinc un negoci. Em sembla molt bé si ets una d'aquelles *hippies* holístiques que desitja la pau mundial, la felicitat global, un món sostenible per a la humanitat i "cuentos xinos" per l'estil. Els teus diners valen tant com els de qualsevol altre client. Jo t'he fet una pregunta ben senzilla: et quedes el pis, sí o no? No em responguis amb una altra pregunta, de molt més difícil resposta.

NOIA: (*S'aixeca*) No sóc una hippy holística. I sí, em preocupa la pau mundial. Però només hi penso de tant en tant, com quan surten imatges d'atemptats a les notícies. Sóc una persona normal i corrent, que ha decidit començar de nou en un lloc tranquil. Ara mateix, no és un món sostenible per a la humanitat el que més em preocupa. És el meu. (*Pausa. La Venedora fa cara de no entendre res.*) Sóc nova en aquesta ciutat.

VENEDORA: Te'l quedes, llavors?

NOIA: Això de l'escola...

VENEDORA: Les meves filles van a aquesta escola, els mestres són molt estrictes, una escola com les d'abans, una de les millors de la ciutat, de fet. (*Pausa.*) Ah, que potser no t'agraden, els nens? Els seus crits no arriben fins aquí, tranquil·la.

NOIA: No és això... Quants nens hi ha, en aquesta escola?

VENEDORA: Doncs, no ho sé... Potser uns vuit-cents. Per què?

NOIA: Això vol dir que cada dia, unes vuit-cents mares deixen els seus fills a l'escola.

VENEDORA: No sé si són vuit-cents, però organitzen un caos circulatori de mil dimonis.

NOIA: Vostè creu que aquestes mares són felices? Així, en general.

VENEDORA: No sé quina obsessió tens, amb això de la felicitat, noia. Potser que t'ho facis mirar. Tu creus que m'importa, si les mares de l'escola d'aquí al costat són felices o desgraciades? Tot i que, pel fet de ser mares, no tenen gaires números de ser felices, no? Tot el dia a casa, sense més ambicions que comprar el llevataques de moda o fotre's un xuxo de crema amb xocolata desfeta després d'una classe d'aquagym. M'importa un rave, la seva felicitat!

NOIA: Doncs l'hi hauria d'importar.

VENEDORA: Mira... No entenc ni un borrall del que em dius. L'únic que m'importa és tancar el contracte o deixar-ho aquí.

NOIA: És l'únic que l'importa? És l'únic que la fa feliç?

VENEDORA: (*A punt de perdre els nervis.*) Doncs, mira, sí. I ara mateix t'estàs interposant entre la meua felicitat

i jo! (*Es calma.*) No sé si t'ho he comentat abans, però si tanco aquest contracte, si llogo aquest pis en concret, la nostra agència, la teua agència, perquè també és una mica dels nostres clients, l'agència on has depositat la teua confiança, passarà a ocupar un lloc d'honor a la web Habitandis.com, tot un referent dels portals immobiliaris. (*Agafa aire, somriu forçadament.*) Així que t'ho preguntaré una darrera vegada: t'interessa el pis, o no?

NOIA: No.

VENEDORA: (*Decebuta.*) Ah. Veus, com no costava tant? D'acord, doncs seguirem buscant. Au, ja podem marxar.

NOIA: No.

VENEDORA: Ja t'he sentit, maca.

NOIA: No podem marxar, encara.

VENEDORA: Ah, no?

NOIA: No m'ha respost a la pregunta. Jo, a la seva, sí.

VENEDORA: Què vols saber? Si sóc feliç? Doncs és clar, que sí. Tinc feina, tinc marit i dues filles. Sóc feliç. Satisfeta?

NOIA: Vol dir que tenir feina, marit i fills és el que fa felices les dones de la seva

edat?

VENEDORA: No, què va. Ser milionària i ser portada de la Play Boy em faria molt més feliç. Però diguem que queda una mica fora del meu abast, i de l'abast del 99% de la població.

NOIA: Potser no tan fora del seu abast.

VENEDORA: (*Riu de nervis*) Xata, no sé què pretens, però això cada cop s'assembla més a un d'aquells programes de càmera oculta. "Avui toca l'agent immobiliària premenopàusica, estressada i avorrida de la vida". Doncs ho sento, avui no hi haurà programa. Jo me'n vaig. I tu també. (*Fa per anar-se'n*)

NOIA: Ho sabia! Avorrida de la vida! Vostè no és feliç. No se n'ha d'averkonyir, de dir-ho.

VENEDORA: Però a tu què coi t'importa, si sóc feliç o no! Sóc la teva agent immobiliària, per poc temps, si continues amb aquest assetjament sense sentit, i la felicitat de la teva agent immobiliària no és de la teva incumbència, ni de la de ningú!

NOIA: A mi no em sembla massa feliç.

VENEDORA: (*Farta*) Doncs no! No ho sóc, de feliç! En deu anys he augmentat tres talles de pantaló, tinc dues filles bessones fruit d'una fecundació in vitro que només jo volia, que ens va fer 12.000€ més pobres i que va mostrar-me el costat més *putero* del meu marit, que durant el meu embaràs es va follar tot el que es movia, menys a mi, que tampoc no em podia moure massa pels 25 kilos de retenció de líquids envoltada d'estries que em vaig fotre al damunt. Mons pares es fan grans, mon germà viu a l'estranger i tinc unes amigues que només veig per Facebook. Tinc una feina de merda, venent i llogant pisos de merda a gent de merda que creu que canviant de vivenda, canviarà la seva vida de merda. Però què hi farem, això és el que hi ha! O sigui que... (*Li assenyala la porta*)

NOIA: Exacte. Això és el que hi ha. No ho podem canviar. És la vida que ens ha tocat. (*Pausa.*) Mentida! Sí que hi ha una cosa que podem fer. Podem començar a estimar-nos a nosaltres mateixes. Literalment. (*De la bossa que duia, hi treu un petit paquet, però no l'obre.*)

VENEDORA: Què és, això?

NOIA: La clau de la nostra felicitat.

VENEDORA: En un paquet? No fotis.

NOIA: Veu què hi diu, aquí?

VENEDORA: "Felicidaz intensa, donde y cuando quieras". (*Torna a llegir.*)

"Felicidaz", amb zeta?

NOIA: (*Dissimulant.*) És una taca, sembla una zeta, però no ho és.

VENEDORA: (*Encuriosida.*) No l'obres?

NOIA: Vol que l'obri? Hauré de trencar el precinte.

VENEDORA: Ja que hi som...

NOIA: Molt bé. (*Obre el paquet i li ensenya el contingut a la Venedora. És... o sembla... un consolador.*)

VENEDORA: Però, què??!! És una broma? Un consolador??

NOIA: No és un consolador. No es ven a cap sex shop, ni enlloc. Només el distribuïm nosaltres, les dones que volem ser felices estimant-nos a nosaltres mateixes. Que volem escriure la nostra pròp...

VENEDORA: (*L'interromp.*) Què sou, d'una secta? Això ja ho van inventar Avon i

Herbalife, maca. No necessito cap consolador, no estic tan desesperada.

NOIA: No és un consolador, ja l'hi he dit. És una clau. La clau de la nostra felicitat.

VENEDORA: Utilitza els eufemismes que vulguis, això per a mi és un consolador.

NOIA: Per què no el prova? Sense compromís.

VENEDORA: Provar-lo? Ara?

NOIA: Té res més a fer, avui? Què l'espera, quan arribi a casa? Hi serà, el seu marit? I les seves filles preadolescents, que potser l'escoltaran, quan vulgui explica'ls-hi el dia de merda que ha tingut? Faci'm cas. No hi té res a perdre. Provi'l. Amb uns segons en tindrà prou.

VENEDORA: (*Dubtant*) Qui ets, tu?

NOIA: Només sóc una dona que vol ser feliç. I t'asseguro... et puc tutejar?

VENEDORA: M'acabes d'oferir un consolador. Crec que podem deixar-nos de formalismes...

NOIA: Doncs t'asseguro que jo ho sóc, de feliç. En general... i en concret. (*Somriu amb picardia.*)

VENEDORA: (*Pausa. La Venedora no s'acaba de creure el que està passant. Però s'ho està rumiant.*) Avui és el dia més estrany de la meua vida.

NOIA: Avui és el primer dia de la teua vida. (*Somriu, mostrant la seva dentadura perfecta.*)

VENEDORA: Collons. Sembles un anunci de Teletienda.

La Venedora s'ho pensa uns segons, i li agafa el consolador d'una revolada i entra al lavabo. Al cap d'un segon, sentim uns gemecs de plaer i finalment, les primeres un sospir després de l'orgasme. Mentre la Venedora protagonitza la tòrrida escena al lavabo, la Noia, que se l'escolta amb cara de satisfacció (comercial), treu un telèfon mòbil, marca i parla.

NOIA

Li xiansheng! Ni hao! Ni zhenme yang?¹ Sí, quiero hacerle un pedido de desatascadores, de ese modelo nuevo. Los de 5 cm de diámetro y 25 cm de largo, exacto. Ochocientas unidades. A 5€ la unidad, sí. (*Somriu.*) Sí, creo que podremos abrir mercado. Ah, y, por favor, vigile con la ortografía. "Felicidad" no se escribe con "z" final. Oiga, me da igual si su hija ha estudiado en Madrid. Se escribe con "d" final. (*Pausa*) Sí, de acuerdo. Hala, xièxie, que vaya bien.

Torna la Venedora, amb el paquet a les mans, amb un gran somriure als llavis i com flotant.

NOIA: I bé?

VENEDORA: Quan parlaves de la felicitat i de totes aquestes xorrades hippies, et referies a això? Vull dir... Que potser la felicitat es redueix a trobar alguna cosa que et faci oblidar durant una estona tot allò que et fa infeliç. I les vegades al dia que vulguis. No?

La Noia somriu i assenteix amb el cap. La Venedora fa per marxar de nou al lavabo.

---

¹ Senyor Li! Hola! Què tal tot?

VENEDORA: *(Es gira)* I dius... Dius que no et vols quedar aquest pis, oi?

NOIA: M'agrada, la zona. Però crec que algú necessitarà el pis més que no pas jo. L'agència l'hi agrairà.

VENEDORA: És clar, l'agència. *(Mirant al seu voltant.)* Té moltes possibilitats. I és molt íntim. Molt. *(Fa per marxar)*

NOIA Molt. *(Li agafa l'aparell)*. Parlem del preu? Potser, a priori, cinc xifres et semblaran desorbitades, però et puc oferir un pla de finançament molt interessant.

VENEDORA: Sí, sí, i és clar. Parlem-ne...

Les dues dones marxen del bracet.

FOSC.